

Augustus 2022:

VERBORGEN *SCHADUWEN*

Onder een grijze lucht lag de stad stil, terwijl de regen zachtjes tegen de ramen van Freya's atelier tikte. Ze stond bij het raam, haar hand rustend op het koude glas. De geur van natte stenen en aarde drong door het halfopen raam naar binnen, maar zelfs die frisse lucht kon de drukkende stilte in haar hoofd niet verdrijven. Ze had zich hier teruggetrokken, alsof ze wilde ontsnappen aan een wereld waar ze niet meer thuishoorde.

Een klop op de deur trok haar uit haar gedachten. Ze draaide zich met tegenzin om en liep naar de deur. "Freya? Ik ben het," klonk Svens stem.

Ze opende de deur en keek hem aan. Sven stond daar, zijn jas nat van de regen, een paraplu in zijn hand. Zijn ogen vonden die van haar met een mengeling van bezorgdheid en warmte.

"Ik dacht dat je me niet zou binnenlaten," zei hij met een halve glimlach, terwijl hij haar gezicht probeerde te lezen.

"Wat wil je, Sven?" vroeg ze, haar stem zacht en vlak.

"Ik wil dat je meegaat," antwoordde hij. "Gewoon iets drinken, er even uit. Het zal je goeddoen."

Freya schudde haar hoofd nog voordat hij was uitgesproken. "Nee," zei ze vastberaden. "Ik wil niet onder mensen zijn."

Svens glimlach vervaagde, maar hij bleef staan. Hij hield haar blik even vast voordat hij zachtjes knikte. "Oké," zei hij. "Wat dacht je van een wandeling? Alleen jij en ik. Geen anderen."

Ze keek naar hem, verrast door zijn aanpassing. Wandelen leek minder bedreigend. Ze haalde diep adem en knikte. "Een wandeling kan wel."

Ze liepen zwijgend door de regen, hun voetstappen zacht op het natte trottoir. Sven hield de paraplu boven hen, terwijl druppels langs de rand naar beneden gleden. Freya trok haar jas wat dichtter om zich heen en richtte haar blik op de glinsterende stenen. Lopen voelde vreemd, maar ook kalmerend.

"Het is goed om je buiten te zien," zei Sven uiteindelijk, terwijl hij haar vanuit zijn ooghoeken aankeek. "Ik was bang dat je dit niet zou doen."

"Waarom maak jij je zo druk om wat ik doe?" vroeg Freya, haar stem doordrenkt van nieuwsgierigheid, maar zonder verwijt. Sven bleef even stil. Hij richtte zijn blik naar voren, alsof hij de juiste woorden zocht.

"Omdat je belangrijk voor me bent," zei hij uiteindelijk. Zijn stem was zacht, maar er klonk een oprechtheid die haar raakte.

Freya keek hem aan, knikte langzaam en richtte haar blik weer naar voren. Ze voelde de warmte in zijn woorden, een oprechte vriendelijkheid die ze waardeerde. "Dank je," zei ze simpel.

Ze liepen verder, totdat Freya's aandacht werd getrokken door een klein meisje dat door de regen rende. Een rode ballon danste achter haar aan in de wind. Freya bleef staan en keek naar het kind, haar blik volgde het totdat het verdween in de verte.

"Wat is er?" vroeg Sven zacht, terwijl hij naast haar bleef staan.

"Ze lijkt zo vrij," fluisterde Freya. "Alsof niets haar tegenhoudt."

Sven keek naar haar, zijn blik teder. "Je bent niet gebroken, Freya. Je voelt je misschien zo, maar je bent sterker dan je denkt."

Freya glimlachte zwak. "Misschien," zei ze, zonder overtuiging, maar ook zonder weerstand.

Terug bij haar atelier bleef ze stilstaan en draaide zich naar Sven. De regen was bijna opgehouden; slechts een lichte motregen viel nog op de glinsterende straatstenen. "Dank je voor de wandeling," zei ze zacht.

"Altijd," antwoordde Sven. Zijn glimlach was flauw, en zijn blik bleef net iets te lang hangen.

Freya voelde het: de spanning in de lucht.

"Sven," zei ze langzaam. "Ik waardeer je echt. Je bent een goede vriend." Haar stem was vast, en haar blik was recht op de zijne gericht, alsof ze ervoor wilde zorgen dat hij haar woorden begreep.

Svens glimlach bleef even hangen, maar zijn ogen flikkerden kort. Hij wendde zijn blik af naar de grond en knikte langzaam, alsof hij haar woorden eerst moest verwerken. Toen keek hij weer op. "Dat weet ik, Freya," zei hij, zijn stem even warm als altijd. Maar er zat een breekbare ondertoon in, alsof hij zichzelf dwong de woorden te accepteren.

Freya keek naar hem, haar hart voelde drukkend.

"Je hoeft dit niet voor mij te doen, weet je," zei ze zacht. "Maar het betekent veel."

Sven glimlachte opnieuw, nu oprechter maar met een vleugje melancholie. "Ik doe het niet omdat ik moet, maar omdat ik het wil."

Ze knikte en opende de deur. "Tot later, Sven."

"Tot later, Freya," zei hij. Zijn stem klonk zacht, maar er lag een onzichtbare spanning in de lucht die Freya niet kon negeren.

Ze keek hem na terwijl hij langzaam de straat op liep. Zijn paraplu hield de motregen tegen, maar zijn schouders leken zwaarder dan bij aankomst.

Een vreemde opluchting daalde over haar neer, nu hij weg was—al kon ze niet precies verklaren waarom.

September 2022:

DE RUIS VAN VERANDERING

Een grijze, zware ochtend hing over de stad. Freya stapte uit de tram en volgde automatisch de vertrouwde route naar kantoor. Vroeger had ze deze wandeling rustgevend gevonden, een moment om na te denken over kleurenpaletten of nieuwe ontwerpen. Nu voelde elke stap als een verwijdering van wat ooit van haar was.

Het gebouw, met zijn strakke lijnen en glimmende ramen, leek haar op te slokken. Binnen wachtte de benauwende perfectie van witte muren, rechte hoeken en het constante gezoem van computers. Het was ooit een creatieve ruimte, maar voelde nu als niet meer dan een fabriek.

Met een flauwe glimlach groette Freya haar collega's, maar niemand leek haar op te merken – en dat maakte haar weinig uit. Ze voelde zich al een schim van haar vroegere zelf. Haar blik dwaalde af naar de muur waar een ingelijst certificaat hing, de eerste ontwerpwedstrijd die ze ooit had gewonnen. Haar naam prijkte in sierlijke letters en het was een herinnering aan een tijd waarin ze nog trots was op haar werk. Nu voelde het echter als een echo van een andere versie van haarzelf.

Op dat moment stapte meneer Van Dijk, Freya's leidinggevende, het kantoor binnen. Zijn blik was strak en zijn stem ernstig toen hij zei: "Freya? Heb je een momentje?"

Ze voelde haar maag samentrekken. Dit kon maar één ding betekenen.

Meneer Van Dijk zat tegenover haar en hield zijn blik strak op het laptop-scherm gericht. Zijn vlekkeloos gestreken pak straalde dezelfde kille zakelijkheid uit als de glimlach die hij haar toewierp. Een glimlach zonder warmte of betekenis.

"Freya," begon hij, terwijl hij zijn handen over elkaar vouwde. "Je weet dat ik je altijd als een van onze sterspelers heb gezien. Jouw werk was vernieuwend, inspirerend. Klanten spraken erover met bewondering."

Hij pauzeerde even, zijn blik stevig op haar gericht.

"Maar de laatste tijd... het voelt alsof je er niet meer bent. De passie ontbreekt. We krijgen feedback dat jouw ontwerpen minder scherp zijn, minder impact maken."

De woorden waren een echo van wat ze al wist. Ze knikte zwakjes, haar ogen op haar handen gericht. Haar vingers trilden.

Ze dacht terug aan haar eerste grote opdracht, hoe ze toen nachten doorhaalde om elk detail perfect te maken. Hoe de klant haar lofzang had gezongen.